

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 002736 17 Кж 2
Бања Лука, 18.7.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Д.С., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби његовог браниоца, изјављеној на пресуду Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002736 16 К од 03.4.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.7.2017. године у присуству републичког јавног тужиоца мр Ненада Врањеша и оптуженог, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Д.С. и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002736 16 К од 03.4.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002736 16 К од 03.4.2017. године оглашен је кривим оптужени Д.С., због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година у коју је урачунато вријеме проведено у притвору, изречена му је мјера безбједности одузимања предмета и ослобођен је накнаде трошкова кривичног поступка који су пали на терет буџетских средстава.

Против ове пресуде благовремено је изјавила жалбу његов бранилац М.В., адвокат из Т., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и мјери безбједности, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или пресуда укине у предмет врати на поновно суђење или пресуда преиначи и оптужени огласи кривим за кривично дјело убиства на мах из члана 150. КЗ РС или у крајњем случају смањи затворска казна утврђена побијаном пресудом.

На сједници другостепеног вијећа, која је сходно одредби члана 318. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) одржана у одсуству уредно обавијештеног браниоца, оптужени је остао код жалбе свог браниоца, а републички јавни тужилац је предложио да се жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. ЗКП РС на које жалба указује. Ове битне повреде жалба смијешта и повезује са критиком чињеничне основе побијане пресуде, због чега је ова два жалбена основа нужно посматрати заједно и на њих одговорити у оквиру једног сегмента ове пресуде.

Први приговор, који жалба упућује побијаној пресуди, односи се на правилност утврђеног чињеничног стања везаног за нож којим је кривично дјело учињено. Овдје жалба тврди да нож никад није донијет у судницу, уложен у спис, показан суду, оптуженом и браниоцу, да на увиђају није описан на ваљан начин, нити је његова дужина и дужина оштрице поуздано утврђена. Жалба закључује да пошто нема ножа, нема ни доказа којим је средством дјело извршено, па се поставља питање који је смисао изречене мјере безбједности одузимања предмета. Овакви жалбени приговори су неосновани, а закључак који се изводи погрешан. Доказима који су изведени на главном претресу поуздано је утврђено да је оптужени оштећеном нанио повреде ножем који је донио од своје куће, да је то његов нож и да је њиме нанио повреде оштећеном. Ово произилази из исказа свих саслушаних свједока и самог оптуженог, записника о увиђају са фотодокументацијом, као и налазом и мишљењем вјештака Ж.П., а квалитет увиђаја и разлика у дужини ножа и оштрице од 1 до 2 цм, код оваквог чињеничног стања се показује као беспредметна. Питање да ли је нож добро измјерен на увиђају и да ли је дуг 330 мм са оштрицом од 200 мм, као што је утврдио вјештак Жељко Поповић, или је његова дужина 34 цм са сјечивом од 21 цм, као што према фотодокументацији утврђује првостепени суд, не представља одлучну чињеницу јер не утиче на могућност наношења описаних повреда, са посљедицом која је наступила, нити искључује оптуженог као њиховог наносиоца. Ово питање је расправљено вјештачењем, записником о увиђају и фотодокументацијом, а у току претреса се није појавила потреба за предочавањем ножа, нити је било таквих приједлога одбране, па су ти приговори, као и тврдња да нема средства којим је дјело учињено и да је доведен у питање смисао одлуке о његовом одузимању, без основа.

Сљедећи приговор жалба упућује оцјени исказа свједока, отклањању разлика у тим исказима и одређеним одступањима од раније датих исказа, изведеним закључцима и одсуству разлога о свему томе. Супротно изнесеним приговорима овај суд сматра да је првостепени суд извршио правилну оцјену исказа свједока јер се, за разлику од жалбе, бавио оним што они износе у вези одлучних чињеница од којих зависи одлука о кривици оптуженог. Када се овако цијене ови искази нису међусобно противрјечни већ су сагласни и када се међусобно повежу и оцијене они дају квалитетну подлогу за извођење поузданог закључка о динамици сукоба, положају оптуженог и оштећеног и начину наношења повреда. Ове исказе суд правилно повезује и цијени у контексту одбране оптуженог и ту одбрану у одлучним чињеницама, као супротну овим исказима, не прихвата. Ово и јесте она копча која разјашњава све што је важно за критични догађај али и дијели и раздваја закључке суда од оних које изводи жалба. Жалба до погрешних закључака долази управо селективним приступом и, као што то правилно првостепени суд цијени и образлаже, придајући значај одређеним недоследностима у тим исказима које оне немају за утврђивање

одлучних чињеница. Све то побијана пресуда је детаљно образложила на страни 8., па жалба неосновано тврди супротно.

Првостепени суд је на основу налаза и мишљења вјештака др Ж.К., датог на основу обдукције, поуздано утврдио да је оптужени оштећеног убо два пута у предјелу лијеве стране грудног коша наносећи му детаљно описане повреде које су довеле до његове смрти. Сам налаз је дат у складу са правилима струке и науке и као такав је основано прихваћен. С обзиром да је овај налаз суд цијенио у склопу исказа свједока и оптуженог, као и осталих доказа, овдје нема мјеста сумњи у његову поузданост, па жалба неосновано износи да је он супротан налазу вјештака П. који је вјештачио одјећу оштећеног. Дакле, број повреда на тијелу и механизам повређивања су потпуно и правилно утврђени и супротни жалбени приговори нису основани.

Суд је правилно утврдио да је употреби ножа од стране оптуженог претходила туча, па је у том погледу правилно цијенио и повреде које је у свом налазу и мишљењу код оптуженог утврдио вјештак др С.П. Сходно томе правилан је закључак суда да овај налаз не може да служи као поуздан основ за тврдњу одбране како је оптужени приликом повратка са ножем на лице мјеста био нападнут и повријеђен. Ово потврђују и остали докази које је суд цијенио када није прихватио одбрану оптуженог и на основу којих је утврдио постојање претходног сукоба и спремности оба учесника на обрачун.

Стање смањене урачунљивости оптуженог суд је поуздано утврдио правилно се опредјељујући да прихвати налаз и мишљење др Г.Ц., а не налаз и мишљење др М.С. и др С.С., да је он био битно смањено урачунљив. Суд правилно налазе вјештака доводи у везу са чињеницама које је утврдио у вези самог сукоба, процјењујући који од њих је заснован на стварном животном догађају, од чега несумњиво зависи њихова увјерљивост и прихватљивост. Када се тако цијене ови налази онда се основано првостепени суд опредјељује да своје закључке о урачунљивости оптуженог изведе на основу налаза вјештака др Ц. Суд је правилно утврдио и да психичко стање оптуженог није проузроковано без његове кривице нападом или тешким вријеђањем, већ његовим учешћем у сукобу на који је био и сам спреман, од чега зависи и одговор на другачију правну оцјену дјела коју неосновано сугерише жалба. О томе је првостепени суд дао детаљне и увјерљиве разлоге које у свему прихвата и овај суд, па се жалилац на њих упућује.

С обзиром на изложено првостепени суд није починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. у вези са чланом 295. став 2. ЗКП РС, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно оцијенио. На правилно и потпуно утврђено чињенично стање суд је правилно примијенио кривични закон када је радње оптуженог правно оцијенио као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС и за то дјело га огласио кривим, а не кривичног дјела убиства на мах из члана 150. КЗ РС као што то жалба сматра.

Овај суд је у вези са жалбеним приговорима испитао и одлуку о казни и мјери безбједности па је нашао да је казна затвора у трајању од десет година, коју је првостепена пресуда изречла, правилно одмјерена, а мјера безбједности правилно изречена. Све утврђене олакшавајуће али и отежавајуће околности суд је правилно утврдио и оцијенио и оне су се у потпуности одразиле у изреченој

казни. Жалба занемарује управо ове отежавајуће околности у виду високог степена кривичне одговорности и упорности (два убода), јер у вези са њима олакшавајуће околности добијају онај значај који им је побијана пресуда при одмјеравању казне правилно дала.

Жалба неосновано побија одлуку о одузимању предмета јер је сходно одредби члана 62. став 1. КЗ РС суд правилно одузео нож којим је извршено ово кривично дјело.

С обзиром на наведено ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбу одбити као неосновану и одлучити као у изреци.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић